

ואמר רבא, שהלכה כמשנתנו, וכבית הלל, ודי בתבשיל אחד ממש, להיות עירובי תבשילין^א.

הניח עירובי תבשילין וכלו

כבר נתבאר בדף ט"ז, ששיעור עירובי תבשילין כזית, ולכן, מי שהניח עירובי תבשילין, ואכלם ביום טוב, או שאבדו, עד שלא נשאר כזית מהעירוב, מעתה הרי הוא כמי שלא הניח עירוב, ואסור לו לבשל.

אמנם, אם התחיל בעשיית תבשיל מסוים בעוד העירוב קיים, אף שתוך כדי עשייתו אבד העירוב, רשאי הוא לגמור מה שהתחיל.

במסכת ראש השנה מבואר, שחייב אדם לטהר עצמו וכליו קודם הרגל, שנאמר, "וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגְעוּ" (ויקרא י"א ח'), והכוונה לשעת הרגל.

ולחן יתבאר בעזה"י, שאין מטבילים כלים, לא בשבת ולא ביום טוב, ולבית שמאי גם לא אדם. ולפיכך, כשחל יום טוב אחר השבת, צריכים להיטהר קודם השבת, כי בשבת וברגל לא יוכלו להיטהר, ונכנסים לרגל בטומאה.

דף י"ח

אין מטבילים כלים לא בשבת ולא ביום טוב

במשנתנו מבואר, שלדברי הכל, חכמים אסרו להטביל כלים טמאים בשבת וביום טוב לטהרם. [ובהמשך יתבאר בעזה"י, שכן הדין כשנטמאו באב הטומאה, שטומאתם מהתורה, אבל כשנטמאו בוולד הטומאה, לא]. ונאמרו בגמרא מספר טעמים מדוע זאת אסרו חכמים.

^א כן הוא לפירוש רש"י. אולם לפירוש רבינו תם, דעת בית הלל, שכדי לבשל די בתבשיל אחד, וכדי לאפות די בפת אחת, והרוצה לאפות ולבשל, צריך להניח פת ותבשיל. ולא נהירא להר"ר יצחק ... ומכל מקום אומר ר"י, לא מלאני לבי לעבור על דברי [רבינו תם] דודי, וצריך ... פת ותבשיל, וכן עמא דבר. [תוס'].